

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 14. novembar 2022. god
Rev.br.: RK 2077/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI150/21

Podnosilac

“Elezaj” D.O.O.

**Ocena ustavnosti presude [ARJ. br. 29/2021] Vrhovnog suda
od 29. aprila 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo preduzeće “Elezaj” D.O.O. sa sedištem u selu Drsnik, opština Klina, koje zastupa Ardian Deskaj, advokat iz Kline (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [ARJ. br. 29/2021] Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 29. aprila 2021. godine u vezi sa rešenjem [AA.br. 571/2020] Apelacionog suda Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud) od 11. februara 2020. godine i rešenjem [A. br. 621/13] Osnovnog suda u Prištini, Odeljenje za upravne sporove (u daljem tekstu: Osnovni sud) od 25. avgusta 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su podnosiocu zahteva navodno povredena osnovna prava i slobode zagarantovana članom 54. [Sudska zaštita prava] i 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4. člana 21. [Opšta načela] i stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 24. avgusta 2021. godine, podnosilac je podneo svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 1. septembra 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Remziju Istrefi-Peci za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bajram Ljatići (predsedavajući), Safet Hoxha i Radomir Laban.
7. Dana 8. oktobra 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 13. oktobra 2022. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva podneo Nezavisnoj komisiji za rudnike i minerale (u daljem tekstu: NKRM) zahtev za dobijanje licence za istraživanje peska i šljunka.
10. Dana 5. avgusta 2011. godine, NKRM je rešenjem [4567] usvojio uslovno zahtev [br. 480] podnosioca zahteva i izdao mu "Dozvolu za posebne aktivnosti – separaciju" na mestu zvanom Grabanica u opštini Klina, na period od 3 godine, pod uslovima koji su u njoj utvrđeni, odnosno standardnim uslovima utvrđenim u Zakonu br. 03/L-163 o rudnicima i mineralima, konkretnije standardnim uslovima utvrđenim u njegovim članovima 40, 41. i 42.
11. Iz spisa predmeta proizilazi da je Vlada Republike Kosovo, dana 2. novembra 2011. godine, donela odluku [02/46] u vezi sa zabranom eksploatacije inertnog materijala iz korita, sa obala i područja reka na čitavoj teritoriji Kosova. Takođe, dana 17. decembra

2011. godine, Ministarstvo životne sredine i prostornog planiranja (MŽSPP) je izdalo obaveštenje o suspenziji svih saglasnosti od tog ministarstva.

12. Dana 12. januara 2012. godine, NKRM je na osnovu Zakona br. 03/L-163 o rudnicima i mineralima i odluke [02/46] Vlade Republike Kosovo, doneo rešenje [165], kojim se *"Suspenduje licenca br. 270/KPMM/2011 sa br. prijave 480 preduzeća Elezaj d.o.o. za licencu i dozvolu za posebne aktivnosti – separaciju peska i šljunka koja se nalazi u Grabanici i nalazi u opštini Klina..."*. U rešenju je navedeno da je *"Licenca br. 270/KPMM/2011 preduzeća Elezaj d.o.o imala zakonski rok od 11.08.2011. do 10.08.2014. godine"*. Takođe, u rešenju je navedeno da *"Suspenzija važi do donošenja neke naredne odluke"*.
13. Dana 25. januara 2012. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu [br. 277] drugom stepenu u NKRM protiv rešenja [165].
14. Dana 17. aprila 2013. godine, NKRM je odlukom [br. 075/2013] odbio žalbu [br. 277] podnosioca zahteva i potvrdio prvostepeno rešenje [165] od 12. januara 2012. godine o suspenziji dozvole za posebne aktivnosti [br. 270/KPMM/2011].

Sudski postupak za poništenje odluke [br. 075/2013] NKRM-a kojom je suspendovana licenca

15. Dana 7. maja 2013. godine, protiv gore navedenih odluka, podnosilac zahteva je podneo tužbu Osnovnom sudu i u prilog tome, podnosilac je zahtevom za dopunu tužbenog zahteva od 21. januara 2014. godine, tražio da se ponište odluka [br. 075/2013] NKRM-a kojom je suspendovana licenca navodeći pogrešnu primenu odredbi Zakona br. 03/L-163 o rudnicima i mineralima i odluka [02/46] Vlade Republike Kosovo, a tražio je i naknadu štete u vrednosti od 1.418.650,00 evra na ime izgubljene dobiti. Podnosilac zahteva je takođe predložio i da se odredi privremena mera kojom bi se odložilo izvršenje odluke [br. 075/2013] NKRM-a.
16. Dana 31. avgusta 2017. godine, Osnovni sud je presudom [A. br. 621/13] odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva sa obrazloženjem da je pobijana odluka od opšteg interesa i da je obavezujuća, te da je njeno izvršenje u skladu sa odlukom [02/46] Vlade Republike Kosovo od 2. novembra 2011. godine.
17. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv gore navedene odluke, navodeći pogrešno utvrđeno činjenično stanje i povredu materijalnog prava, sa predlogom da se presuda [A. br. 621/2013] od 31. avgusta 2017. godine ukine i predmet vrati Osnovnom sudu u Prištini na ponovno suđenje.
18. Dana 19. septembra 2018. godine, Apelacioni sud je presudom [AA. br. 474/17] odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu [A. br. 621/2013] Osnovnog suda od 31. avgusta 2017. godine. Apelacioni sud je naveo da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje navode, da pobijana odluka nije doneta uz povredu odredaba postupka, da činjenično stanje nije pogrešno utvrđeno i da nije povređen zakon na štetu tužioca [podnosioca zahteva].
19. U obrazloženju presude [AA. br. 474/17], Apelacioni sud je naveo da u potpunosti prihvata pravno stanovište prvostepenog suda kao pravilno i zasnovano na zakonu, *"iz razloga što ožalbena presuda nije zahvaćena bitnim povredama odredba Zakona o upravnim sporovima na koje povrede drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti na osnovu člana 194. Zakona o parničnom postupku, primenljivom po članu 63. Zakona o upravnim sporovima..."*, i jer se *"na osnovu gore navedenih dokaza, utvrđuje da su odluke NKRM-a u opštem interesu i da nisu u suprotnosti sa*

zakonskim odredbama iz člana 84, 85. i 86. kao i člana 101. st. 3. ZAP-a, da su jasne i razumljive i sadrže razloge za pravilnu primenu zakonskih odredbi kao i za odlučne činjenice”.

Postupak povodom zahteva podnosioca za ponavljanje postupka okončanog presudom [AA. br. 474/17] Apelacionog suda

20. Dana 7. avgusta 2019. godine, podnosilac zahteva je na osnovu članova 55, 57. i 62. Zakona br. 03/L-202 o upravnim sporovima (u daljem tekstu: Zakon o upravnim sporovima) podneo zahtev za ponavljanje postupka i nastavak postupka u predmetu A. br. 621/13, odnosno poništenje presude [A. br. 621/13] Osnovnog suda od 31. avgusta 2017. godine i odluke [br. 075/2013] NKRM-a od 17. aprila 2013. godine. Podnosilac je u svom zahtevu predložio, *“da se u celosti usvoji tužba i njen zahtev, kao i proširenje tužbe od 21.01.2014. godine, tako što će se poništiti rešenje Komisije za rudnike i minerale-Komisije za žalbe br. KA br. 075/2013 od 17.04.2013. godine, ili da mu se nadoknadi šteta u vrednosti od 1.418.560,00 012€”.*
21. Dana 25. avgusta 2020. godine, Osnovni sud je rešenjem [A. br. 621/13], na osnovu člana 55. Zakona o upravnim sporovima, odbio zahtev podnosioca zahteva, sa obrazloženjem da podnosilac svoje zahteve nije učinio verovatnim bilo kakvim činjenicama zasnovanim na konkretnim dokazima da postoji pravni osnov za ponavljanje postupka. Konkretno, Osnovni sud je presudom [A. br. 621/13] obrazložio da *“tužilac ne obrazlaže nijedan od pravnih osnova koji bi omogućili ponavljanje postupka u konkretnom slučaju, dok novi dokaz koji je dostavio tužilac nije od uticaja na drugačije odlučivanje od onog koje je potvrđeno”.*
22. Protiv ovog rešenja, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede odredaba postupka, sa predlogom da se osporena odluka ukine i predmet vrati Osnovnom sudu na ponovno suđenje.
23. Dana 11. februara 2021. godine, Apelacioni sud je rešenjem [AA. br. 571/20] odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu [A. br. 621/13] Osnovnog suda od 25. avgusta 2020. godine.
24. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke, navodeći pogrešno utvrđeno činjenično stanje i povredu odredaba postupka, sa predlogom da se osporena odluka ukine.
25. Dana 29. aprila 2021. godine, Vrhovni sud je presudom [ARJ. br. 29/2021] odbio zahtev podnosioca zahteva sa obrazloženjem da isti nije dostavio dokaze na osnovu kojih bi se opravdao zahtev za preispitivanje sudske odluke, kako je predviđeno uslovima utvrđenim u stavu 1. člana 55. Zakona o upravnim postupcima.

Navodi podnosioca zahteva

26. Podnosilac zahteva tvrdi da su odluke redovnih sudova, odnosno osporena presuda [ARJ. br. 29/2021] Vrhovnog suda od 29. aprila 2021. godine, doneta uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 54. [Sudska zaštita prava] i 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava.
27. Prema podnosiocu zahteva, *“Elezaj D.O.O. je tužen od strane S.B. i S.B. za naknadu štete, zbog neispunjenja ugovora koji je Elezaj D.O.O. zaključio sa njima, o davanju zemljišta na korišćenje radi eksploatacije peska i šljunka na njihovim imanjima”.* (Objašnjenje: iz spisa predmeta se uočava da je prijem poziva i tužbe S.B. i S.B. protiv podnosioca zahteva od 21. jula 2020. godine).

28. S tim u vezi, podnosilac zahteva konkretno navodi da su ugovori koje je zaključio sa trećim licima nakon dobijanja licence od 5. avgusta 2011. godine ostali neizvršeni i da su kao posledica toga protiv podnosioca zahteva pokrenute tužbe od strane trećih lica zbog neispunjenja ugovora, i da redovni sudovi nisu ocenili ove okolnosti kao nove činjenice za usvajanje zahteva za preispitivanje odluke u korist podnosioca zahteva.
29. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi sledeće: *"Sva tri suda su odbila pravo "Elezaj" D.O.O. za preispitivanje odluke u skladu sa članovima 55, 57, 62. Zakona o upravnim sporovima"*.
30. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi: *"Obrazloženja redovnih sudova ne stoje jer je presuda kojom je odbijena tužba iz 2017. godine, dok je "Elezaj" D.O.O. saznao za nove dokaze 2020. godine. Država je podstakla "Elezaj" D.O.O. da uđe u obaveze a sada ne odgovara"*.
31. U tom kontekstu, podnosilac zahteva navodi da *"odbijanje sudova da uzmu u obzir nove činjenice o tužbama trećih lica protiv "Elezaj D.O.O." predstavlja povredu Zakona o upravnim sporovima i člana 54. Ustava"*.
32. Podnosilac zahteva dalje navodi da je *"Nezavisna komisija za rudnike i minerale nezavisna od Vlade Kosova u vršenju svojih funkcija. Komisija je svoje odluke morala zasnovati na Zakonu o rudnicima i mineralima kako u trenutku izdavanja dozvole tako i prilikom njene suspenzije, a ne na odlukama Vlade"*. Na osnovu sadržaja člana 55. stav 3. Zakona o rudnicima i mineralima, podnosilac zahteva navodi sledeće: *"NKRM postupa u interesu javnosti i nezavisno vrši ovlašćenja i funkcije koje su joj dodeljene po ovom zakonu. Ovaj Zakon je stupio na snagu 09.08.2010. godine. Ovaj Zakon je bio na snazi u trenutku kada je dodeljena licenca i u trenutku kada je licenca suspendovana. Takve odluke nezavisnih institucija stvaraju pravnu nesigurnost koja prouzrokuje veliku materijalnu štetu i strah kod potencijalnih investitora sa Kosova i stranih državljana. Ali Osnovni, Apelacioni i Vrhovni sud su odbili zahtev za preispitivanje odluke jer im je tako lakše i na taj način povredili zakonska i ustavna prava "Elezaj" D.O.O."*.
33. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da se ponovi postupak pred Osnovnim sudom u Prištini zbog toga što, kako navodi podnosilac zahteva, *"postoji osnov za ponavljanje postupka ili preispitivanje odluke"*. Podnosilac zahteva naglašava sledeće: *"U slučaju da se postupak ponovi, ukoliko je nemoguće produžiti licencu, Nezavisna komisija za rudnike i minerale u najmanju ruku treba da isplati naknadu "Elezaj" D.O.O. jer je "Elezaj" D.O.O. pričinjena velika materijalna šteta, ušao je u obaveze kupovinom skupe mehanizacije, uzeo je u zakup nepokretnosti kako bi ih koristio, izgubio je vreme od 2 godine i potrošio velike sume novca za dobijanje licence, a posle 5 meseci mu se licenca suspenduje sa obrazloženjem da je tako odlučila Vlada"*.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 54. [Sudska zaštita prava]

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Član 55.
[Ograničenje prava i osnovnih sloboda]

1. Prava i osnovne slobode garantovane ovim Ustavom, se jedino mogu ograničiti zakonom.
2. Prava i osnovne slobode garantovane ovim Ustavom, se mogu ograničiti samo do onih mera koje su neizbežne, kako bi se u otvorenom i demokratskom društvu ispunio cilj, radi kojeg je dozvoljeno ograničenje.
3. Ograničenja garantovanih prava i osnovnih sloboda garantovanih ovim Ustavom, se ne mogu sprovesti u druge svrhe, osim onih zbog kojih su određena.
4. U slučaju ograničavanja ljudskih prava i sloboda i sprovođenja istih, sve institucije javne vlasti, a posebno sudovi, su dužni da se posvete suštini prava koje se ograničava, značaju cilja ograničenja, prirodi ograničenja, odnosu ograničenja sa ciljem koji se želi postići, kao i razmatranju mogućnosti realizovanja tog cilja sa što blažim ograničenjima.
5. Ograničenje prava i sloboda garantovanih ovim Ustavom, na nijedan način ne sme da ospori suštinu garantovanih prava.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 13.
(Pravo na delotvorni pravni lek)

Svako kome su povređena prava i slobode predviđeni u ovoj Konvenciji ima pravo na delotvoran pravni lek pred nacionalnim vlastima, bez obzira jesu li povredu izvršila lica koja su postupala u službenom svojstvu.

Zakon br. 03/L-163 o rudnicima i mineralima

Član 5.
Vrste licenci i dozvola

1. NKRM može izdati sledeće Licence i Dozvole koje će se podvrgnuti ispunjavanju zahteva za izdavanje ovih Licenci i Dozvola na način kao što je izloženo u ovom Zakonu:
 - 1.1. Licencu za obavljanje istraživanja, na način predviđen u Delu III ovog zakona;
 - 1.2. Licencu za Korišćenje Prava Zadržavanja, na način predviđen u Delu IV ovog zakona;
 - 1.3. Licencu za Obavljanje Rudarskih Aktivnosti, na način predviđen u Delu V ovog zakona;
 - 1.4. dozvolu za obavljanje Posebnih Aktivnosti, na način predviđen u Delu VI ovog zakona;
 - 1.5. Licencu za Obavljanje Zanatskog Rudarstva, na način predviđen u Delu VII ovog zakona i
 - 1.6. Licenca ili dozvola od javnog interesa, shodno VIII delu ovog zakona.

Član 6.
Kriterijumi o podobnosti

1. Lice koji želi da dobije ili održava jednu Licencu ili Dozvolu, ili da produži ili da izvrši prenos jedne postojeće Licence ili Dozvole, biće podoban ako je:

2. [...]

3. 1.4.1. ima finansijska sredstva i tehnički je kvalifikovan (podesan) i ima iskustvo da preduzima aktivnosti na osnovu Licence ili Dozvole na koju se zahtev odnosi i da sprovede predviđene obaveze iz Licence ili Dozvole;

4. 1.4.2. poseduje osiguranje za "sav rizik" prema trećim licima, koje važi sve dok je Licenca ili Dozvola važeća, u minimalnom razumnom iznosu propisanom od strane NKRM;

[...]

Član 56. Ovlašćenja i odgovornosti NKRM

1. NKRM će imati opšta ovlašćenja i odgovornost da osigura:

1.1. redovno istražuje i eksploatiše mineralne izvore na Kosovu i optimalno korišćenje mineralnih izvora u svim rudarskim operacijama u skladu sa ovim zakonom i Rudarskom Strategijom.

1.2. opštu usklađenost rudarskih operacija u skladu sa ovim zakonom, podzakonskim aktima donetim u skladu sa.

2. NKRM je nadležno za obavljanje sledećih funkcija u skladu sa ovim zakonom:

2.1. izdavanje, prenos, produženje, suspenziju i opoziv Licence i Dozvole;

[...]

Zakon br. 03/L-202 o upravnim sporovima

Član 55. [Preispitivanje odluka]

1. Zainteresovana stranka može da traži preispitivanje jedne pravosnažne odluke kada:

1.1 stranka sazna za nove činjenice, ili nađe ili stekne mogućnost da upotrebi nove dokaze na osnovu kojih bi spor bio povoljnije rešen za nju, da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrebljeni u ranijem sudskom postupku;

[...]

Član 57.

1. Ponavljanje postupka može se tražiti najdocije u roku od trideset (30) dana od dana kada stranka saznala za razlog ponavljanja.

2. Ako je stranka saznala za razlog ponavljanja pre nego što je postupak pred sudom završen, a taj razlog nije mogla upotrebiti u toku postupka, ponavljanje se može tražiti u roku od trideset (30) dana od datuma dostavljanja odluke.

3. Po isteku tri (3) godine od pravosnažnosti odluke ponavljanje se ne može tražiti.

Član 62.

U ponovljenom postupku shodno se primenjuju odredbe ovog zakona o postupku po tužbi i pravnim lekovima, ako u članovima 55. do 61. ovog zakona nije drukčije određeno.

Ocena prihvatljivosti zahteva

34. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u Ustavu i dalje propisani u Zakonu i Poslovniku.

35. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlaštene strane] Ustava, kojima je utvrđeno:

1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlaštene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

36. Sud se takođe poziva i na stav 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, kojim je utvrđeno:

“Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.

37. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva, u svojstvu pravnog lica, podnosi ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede svojih osnovnih prava i sloboda, koja važe kako za pojedince tako i za pravna lica (vidi slučaj Suda KI41/09, podnosilac zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).

38. U nastavku, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u Zakonu. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, kojima je utvrđeno:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

39. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud primećuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [ARJ. br. 29/2021] Vrhovnog suda od 29. aprila 2021. godine i da je iscrpeo sva pravna sredstva određena zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koja tvrdi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima određenim u članu 49. Zakona.

40. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani u stavu (2) pravila 39. (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Pravilom 39 (2) je konkretno utvrđeno:

*Pravilo 39.
(Kriterijum o prihvatljivosti)*

"(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju".

41. Gore navedeno pravilo, zasnovano kako na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), tako i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglasi zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može da proglasi zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kako je propisano u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.
42. U tom kontekstu, i u nastavku, za potrebe ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, u okolnostima konkretnog slučaja, ocene da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i odgovarajuće navode podnosioca zahteva, pri čijoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
43. Sud podseća da je u vezi sa pitanjem obavljanja delatnosti prerade peska i šljunka, podnosilac zahteva vodio dva sudska postupka. Prvi postupak se odnosi na dozvolu koju je NKRM izdao podnosiocu zahteva na period od 3 godine, pod određenim uslovima, za obavljanje njegovih aktivnosti u vezi sa preradom peska i šljunka. U međuvremenu je Vlada Republike Kosovo odlukom [02/46] zabranila eksploataciju inertnog materijala iz korita, sa obala i područja reka na teritoriji Kosova. NKRM je rešenjem [165] od 28. decembra 2011. godine, suspendovao licencu i dozvole podnosioca zahteva za obavljanje njegovih delatnosti. Nakon ulaganja žalbe, NKRM je odlukom [br. 075/2013] u drugom stepenu potvrdio rešenje [165] Vlade od 28. decembra 2011. godine. Protiv gore navedenih odluka, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Osnovnom sudu kojom je tražio da se poništi odluka [br. 075/2013] NKRM-a. Osnovni sud je presudom [A. br. 621/13] odbio žalbu podnosioca zahteva sa obrazloženjem da je pobijana odluka od opšteg interesa i da je njeno izvršenje u skladu sa odlukom [02/46] Vlade Republike Kosovo od 2. oktobra 2011. godine. Nakon ulaganja žalbe, Apelacioni sud je presudom [AA. br. 474/17] potvrdio presudu [A. br. 621/13] Osnovnog suda.
44. Drugi postupak se pak odnosi na zahtev podnosioca za ponavljanje postupka okončanog presudom [AA. br. 474/17] Apelacionog suda, a konkretnije, Sud primećuje da je podnosilac zahteva u drugom postupku podneo zahtev za ponavljanje postupka i nastavak postupka u predmetu [A. br. 621/13] pred Osnovnim sudom zbog toga što sada, kako navodi podnosilac zahteva, postoje nove činjenice/okolnosti u njegovom slučaju. Osnovni sud je presudom [A. br. 621/13] od 25. avgusta 2020. godine, na osnovu člana 55. Zakona o upravnim sporovima, odbio zahtev podnosioca zahteva sa obrazloženjem da podnosilac zahteva svoje navode nije učinio verovatnim bilo kojom činjenicom zasnovanom na konkretnim dokazima da postoji pravni osnov za ponavljanje postupka. Nakon ulaganja žalbe, Apelacioni sud je rešenjem [AA. br.

571/20], a Vrhovni sud presudom [ARJ. br. 29/2021], odbio zahtev podnosioca zahteva sa obrazloženjem da podnosilac nije dostavio dokaze na osnovu kojih bi se opravdao zahtev za preispitivanje sudske odluke u skladu sa uslovima utvrđenim u stavu 1. člana 55. Zakona o upravnim sporovima.

45. Sud ponavlja da podnosilac zahteva pred Sudom osporava konkretno i samo odluke redovnih sudova koje se odnose na drugi postupak sproveden u njegovom predmetu, tačnije postupak za preispitivanje odluke koji je okončan presudom [AA. br. 474/17] Apelacionog suda. Odnosno, podnosilac zahteva pred Sudom osporava presudu [ARJ. br. 29/2021] Vrhovnog suda od 29. aprila 2021. godine u vezi sa rešenjem [AA. br. 571/20] Apelacionog suda od 11. februara 2021. godine i rešenjem [A. br. 621/13] Osnovnog suda od 25. avgusta 2020. godine.
46. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva osporava ove odluke redovnih sudova sa obrazloženjem da njihovo odbijanje da uzmu u obzir dokaze koje je on predočio tokom sudskog procesa, odnosno poziv i tužbu od Osnovnog suda u Peći – ogranak u Klini, u predmetu [C. br. 433/19], kojima se dokazuje da je tužen od strane S.B. i S.B. zbog naknade štete, u vezi sa neispunjenim ugovorom koji je zaključio sa njima u vreme kada je ovaj subjekt posedovao licencu od NCRM-a, kao nove činjenice/okolnosti za usvajanje zahteva za preispitivanje odluke, odnosno ukidanje presude [A. br. 621/13] Osnovnog suda od 31. avgusta 2017. godine i odluke [br. 075/2013] NCRM-a, predstavlja povredu njegovih ustavnih prava zagantovanih članovima 54. i 55. Ustava.
47. Povodom ovih navoda, Sud će izložiti i primeniti, na okolnosti konkretnog slučaja, opšta načela koja se odnose na sudsku zaštitu prava i pravo na pravno sredstvo, zasnovano na sudskoj praksi Suda i ESLJP-a, kako bi ocenio da li su žalbeni postupci u celini u konkretnom slučaju, odnosno u predmetima povodom zahteva za ponavljanje postupka, mogli rezultirati povredom člana 54. Ustava.
48. Sud podseća na sadržaj člana 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, kojim je utvrđeno:
- “Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno”.*
49. U tom smislu, Sud primećuje da se član 54. Ustava sastoji od dva pravila, ali koja se moraju čitati zajedno i u međusobnoj zavisnosti. Prvo pravilo je opšte i ističe da *“svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom ili zakonom”*. Ovo pravilo u načelu znači da sudska zaštita predstavlja pravo koje se garantuje svakom licu, fizičkom ili pravnom, kome je možda “prekršeno” neko postojeće pravo zagantovano Ustavom ili zakonom ili mu je možda “uskraćeno” pravo na sticanje ili uživanje nekog prava zagantovanog Ustavom ili zakonom. Drugo pravilo ovog člana govori i garantuje pravo na “delotvorno pravno sredstvo” u slučajevima kada se utvrdi da je određeno pravo zaštićeno Ustavom ili zakonom prekršeno (vidi slučaj Suda KI48/18, *Arban Abrashi i Lidhja Demokratike e Kosovës*, presuda od 23. januara 2019. godine, stav 195).
50. Član 54. Ustava se takođe dopunjuje i mora se čitati usko i u vezi sa članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] Ustava i članom 13. (Pravo na delotvorni pravni lek) EKLJP, kao i relevantnom sudskom praksom Suda i ESLJP-a, kao što će se objasniti u stavovima koji slede (vidi slučaj Suda KI48/18, gore citiran, stav 196).
51. Sud primećuje da član 32. Ustava dopunjuje oba aspekta člana 54. Ustava, garantujući pravo na korišćenje pravnih sredstava protiv sudskih odluka ili upravnih odluka

kojima su povređena zagarantovana prava, ali ograničavajući to korišćenje na način propisan zakonom. Član 13. EKLJP pak garantuje pravo na "delotvorni pravni lek" u slučaju povrede prava zagarantovanih EKLJP-om, pred nacionalnim organom, odnosno pred organom koji je određen domaćim pravom.

52. Shodno tome, u principu i u celini, član 54. Ustava o sudskoj zaštiti prava, član 32. Ustava o pravu na pravno sredstvo i član 13. EKLJP o pravu na delotvorni pravni lek, garantuju: (i) pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava zagarantovanog Ustavom ili zakonom; (ii) pravo na korišćenje pravnog sredstva protiv sudskih i upravnih odluka koje krše zagarantovana prava na način koji je propisan zakonom; (iii) pravo na delotvorna pravna sredstva ako se utvrdi da je određeno pravo prekršeno; i (iv) pravo na delotvoran pravni lek na nacionalnom nivou ako je povređeno neko pravo zagarantovano EKLJP-om.
53. Na osnovu prakse ESLJP-a, suština prava zagarantovanih članom 13. EKLJP u kontekstu ustavnog poretka Republike Kosovo u vezi sa članovima 32. i 54. Ustava, utvrđena je sudskom praksom ESLJP-a, između ostalog, i predmetom *Klass i drugi protiv Nemačke*, prema kojem: "Član 13. zahteva da, kada pojedinac smatra da mu je neka mera koja je u suprotnosti sa Konvencijom ugrožena, mora da ima pravno sredstvo pred nacionalnim organom da odluči o njegovim tvrdnjama i, ako je potrebno/odgovarajuće, da dobije ispravku ("redress"). Stoga, član 13. treba tumačiti kao garant "delotvornog pravnog leka pred nacionalnim vlastima" za sve one koji tvrde da su njihova prava i slobode prema Konvenciji povređena" (vidi predmet ESLJP-a *Klass i drugi protiv Nemačke*, br. 5029/71, presuda od 6. septembra 1979. godine, stav 64).
54. U tom kontekstu, kada razmatra da li je određeno pravno sredstvo koje obezbeđuje država u pitanju delotvorno ili ne, ESLJP u suštini odgovara na pitanje da li takvo pravno sredstvo, u slučaju da je iskorišćeno, sadrži u sebi i mogućnost i kapacitet da spreči navodnu povredu koja je verovatna ili nastavlja da bude verovatna, ili povredu koja se već dogodila, da li bi podnosilac žalbe mogao da pronađe adekvatno pravno sredstvo. Ovo je glavno pitanje na koje ESLJP odgovara kada odlučuje o delotvornosti određenog pravnog sredstva.
55. Konkretnije, iz sudske prakse ESLJP-a proizilaze glavni zahtevi koji se odnose na delotvorno pravno sredstvo: (i) suštinski zahtevi delotvornog pravnog sredstva; (ii) institucionalni zahtevi za delotvorno pravno sredstvo; i (iii) pitanje kumulativnosti postupaka. Uzimajući u obzir da se okolnosti konkretnog slučaja i navodi podnosioca zahteva uglavnom odnose na navodne povrede sudske zaštite prava i delotvornost pravnih sredstava zbog toga što, kako navodi podnosilac zahteva, redovni sudovi nisu uzeli u obzir nove činjenice, odnosno tužbu S.B. i S.B. zbog neispunjenja ugovora, Sud će u nastavku detaljnije izložiti ova tri kriterijuma i primeniti ih na okolnosti konkretnog slučaja.
56. Što se tiče prvog pitanja, odnosno "osnovnih zahteva za delotvorno pravno sredstvo", jurisprudencija ESLJP-a govori da kako bi se pravno sredstvo smatralo delotvornim ono treba da bude: (i) "delotvorno u praksi i zakonu"; (ii) delotvornost treba da bude takva da ima mogućnost i kapacitet da spreči dešavanje navodne povrede ili nastavljanje te povrede; ili (iii) da bude pravno sredstvo koje može da pruži adekvatnu ispravku za bilo koju vrstu povrede koja se desila (vidi predmet ESLJP-a *Kudla protiv Poljske*, br. 30210/96, presuda od 26. oktobra 2000. godine). Nikada nema delotvornog pravnog sredstva ako je delokrug preispitivanja od strane suda ili javnog organa nadležnog da vrši takvo preispitivanje toliko slab da je nemoguće pravilno ispitati ključne elemente da li je ili nije došlo do povrede EKLJP-a (vidi predmet

ESLJP-a *Wainwright protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 12350/04, presuda od 26. septembra 2006. godine, stavovi 53-56).

57. U tom smislu, Sud primećuje da su ovi kriterijumi ispunjeni u okolnostima konkretnog slučaja iz sledećih razloga: (i) pravno sredstvo za ponavljanje postupka i uslovi za njegovo podnošenje propisani članovima 55, 56. i 57. ZUS-a, pri čemu član 55. [Preispitivanje odluke] ZUS-a, konkretno utvrđuje:

1. Zainteresovana stranka može da traži preispitivanje jedne pravosnažne odluke kada: 1.1. stranka sazna za nove činjenice, ili nađe ili stekne mogućnost da upotrebi nove dokaze na osnovu kojih bi spor bio povoljnije rešen za nju, da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrebljeni u ranijem sudskom postupku.

58. Povodom navoda podnosioca zahteva o postojanju novih činjenica/okolnosti u korist preispitivanja odluke u njegovom slučaju, Sud naglašava da su isti izneseni pred Osnovnim sudom i da su detaljno ispitani od strane redovnih sudova.

59. Sud primećuje da je na osnovu člana 55. ZUS-a, Osnovni sud rešenjem [Ac. br. 621/13] od 25. avgusta 2020. godine, prilikom ispitivanja navoda podnosioca zahteva, između ostalog, naveo sledeće:

*“ [...] **gore navedeni dokument koji je tužilac dostavio kao novi dokaz nema uticaj** na drugačije odlučivanje o ovoj upravnoj stvari od onog kako je odlučio prvostepeni sud rešenjem A. br. 621/13 od 31. avgusta 2017. godine.*

[...] razlozi koje je tužilac izneo u zahtevu ne dozvoljavaju mogućnost ponavljanja postupka, pa ovaj sud odbacuje zahtev za ponavljanje postupka jer stranka nije učinila verovatnim postojanje pravnog osnova koji je zakonom utvrđen kao mogućnost za ponavljanje postupka. Sa svega napred navedenog, a na osnovu člana 55, 34. i člana 60. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci ovog rešenja”.

60. Takođe, Sud podseća da je Apelacioni sud rešenjem [AA. br. 571/20] od 11. februara 2021. godine, u kontekstu ovog konkretnog navoda podnosioca zahteva, naveo sledeće:

*“[...] Apelacioni sud je ocenio žalbene navode tužioca da sada u konkretnom slučaju postoje novi dokazi, odnosno tužba i ugovor sa S, S.B., i poziv za sud u Klini, za Apelacioni sud, ovaj navod je neosnovan **zbog toga što ovo nisu novi dokazi koji nisu ocenjeni i ranije**, stoga, i po oceni veća Apelacionog suda, ovo nisu dokazi koji nisu korišćeni u prethodnom postupku i na osnovu kojih bi se mogla doneti odluka koja je povoljnija za tužilačku stranu – predlagača, a samim tim ni razlozi koji su dovoljni za dozvoljavanje ponavljanja postupka u konkretnom slučaju. Takođe, ovaj sud, kao drugostepeni sud, ocenjuje da je prvostepeni sud u konkretnoj pravnoj stvari potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje, koje se ne dovodi u pitanje žalbenim navodima [...]”.*

61. Na kraju, Vrhovni sud je presudom [Arj. br. 29/2021] od 29. aprila 2021. godine pri ispitivanju navoda podnosioca zahteva, objasnio sledeće:

“Na osnovu gore citirane zakonske odredbe, Vrhovni sud ocenjuje da su nižestepeni sudovi pravilno odlučili kada su odbacili zahtev tužioca za ponavljanje postupka, kojim je tražio da se ukine pravosnažna presuda prvostepenog suda A br. 621/13 od 31.08.2017. godine i odluka tuženog organa NCRM br. K.A. 075/2013 od 17.04.2013. godine, kao i naknadu štete u iznosu od 1,4118.560.00 012 evra, iz razloga što su

dokazi na koje se oslanja da je primio poziv i tužbu od Osnovnog suda u Pećinogranak u Klini u predmetu C. br. 433/19, kojima se dokazuje da je tužen od strane S. i S. B. zbog naknade štete u vezi sa neispunjenim ugovorom koji je zaključio sa njima u vreme kada je taj subjekt posedovao licencu od NKRM-a, s pravom su i od strane Apelacionog suda ocenjeni da ne predstavljaju relevantne dokaze ili dokaze koji bi mogli uticati da se usvoji zahtev za preispitivanje, pa shodno tome i po oceni Vrhovnog suda, tužilac nije učinio verovatnim zahtev za postojanje pravnog osnova, prema gore citiranoj odredbi iz člana 55.1.1 ZUS-a za ponavljanje postupka.

[...] Dokazi na koje se poziva nemaju takvu pravnu težinu da se dozvoli ponavljanje postupka i da se predmet drugačije reši u njegovu korist od onoga okončanog pravosnažnom presudom”.

62. Što se tiče drugog pitanja, odnosno “institucionalnih zahteva za delotvorno pravno sredstvo”, Sud ponavlja da su u okolnostima konkretnog slučaja, redovni sudovi, odnosno Osnovni, Apelacioni i na kraju Vrhovni sud ispitali i obrazložili navode podnosioca zahteva. U vezi sa “institucionalnim zahtevima za delotvorno pravno sredstvo” ESLJP ocenjuje pitanje nezavisnosti tog “javnog organa” kao i “proceduralne garancije koje on pruža da bi se utvrdila delotvornost pravnog sredstva”. Budući da “nezavisnost javnog organa” odnosno redovnih sudova nije osporena od strane podnosioca zahteva u odnosu na “procesne garancije”, Sud uzima u obzir da su redovni sudovi prilikom razmatranja predmeta podnosioca zahteva ispitali suštinske navode podnosioca zahteva i da su objasnili (i) da zahtev podnosioca za preispitivanje odluke ne ispunjava uslove iz stava 1. člana 55. Zakona o upravnim sporovima; (ii) da dostavljeni dokazi ne predstavljaju osnov za dozvoljavanje ponavljanja postupka; i (iii) da dostavljeni dokazi ne predstavljaju nove činjenice u konkretnom postupku jer su isti razmotreni i u toku vođenja prethodnog postupka (vidi slučaj Suda KI48/18, gore citiran, stav 205).
63. I na kraju, što se tiče trećeg pitanja, odnosno “kumulativnosti postupaka”, jurisprudencija ESLJP-a pokazuje da se potpuna akumulacija postupaka i kanala ispravke (“redress”) u pravnom sistemu mora uzeti u obzir prilikom odlučivanja o tome da li je podnosilac zahteva imao ili nije imao na raspolaganju delotvorno pravno sredstvo. U tom smislu, ESLJP je naglasio da čak i ako nijedno pravno sredstvo samo po sebi ne može ispuniti sve zahteve iz člana 13. EKLJP – ukupna pravna sredstva mogu ispuniti te zahteve (vidi predmet ESLJP-a Surmeli protiv Nemačke, br. 75529/01, presuda od 8. juna 2006. godine; vidi, takođe, predmet Leander protiv Švedske, br. 9248/81, presuda od 26. marta 1987. godine). U tom smislu, Sud, uzimajući u obzir da je već utvrdio da su zahtevi prva dva kriterijuma ispunjeni, takođe utvrđuje da je postupak u celini omogućio i pružio delotvorno pravno sredstvo u ispitivanju navoda podnosilac zahteva. Shodno tome, Sud utvrđuje da su kriterijumi za ocenu delotvornosti određenog delotvornog pravnog sredstva u smislu člana 13. EKLJP, u okolnostima konkretnog slučaja, ispunjeni. Sud primećuje da su redovni sudovi u slučaju podnosioca zahteva analizirali izvedene dokaze i ponavljanje postupka i druge navode koje je predočio podnosilac zahteva i na kraju odbili njegov zahtev za preispitivanje odluke na osnovu relevantnih odredbi ZUS-a, odnosno člana 55, koji su oni smatrali relevantnim u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja i suštinske navode koje je izneo podnosilac zahteva (vidi slučaj Suda KI48/18, gore citiran, stav 205).
64. Sud ponavlja da se delotvornost pravnih sredstava predviđenih članom 54., odnosno članom 32. Ustava, u skladu sa praksom ESLJP-a, ne određuje na osnovu toga da li je podnosilac zahteva njihovim korišćenjem uspeo da ostvari svoje ciljeve na način na koji je nameravao, već da li je imao priliku da pomoću pravnog sredstva koje je koristio predstavi svoje argumente koje će ispitati nadležni organi (vidi predmet

ESLJP-a *Soering protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 7. jula 1989. godine, stav 120, vidi takođe slučaj *KI76/20*, podnosilac zahteva: *Kujtim Zarari*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. jula 2020. godine, stav 45).

65. Na osnovu napred navedenog i uzimajući i obzir navode iznete u okolnostima konkretnog slučaja i predočene činjenice, Sud, oslanjajući se i na standarde utvrđene u svojoj sudskoj praksi i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da (i) presuda [ARJ. br. 29/2021] Vrhovnog suda nije doneta uz povredu i da je ista u skladu sa pravima na sudsku zaštitu prava zagaranovanim članom 54, pravom na delotvorno pravno sredstvo zagaranovanim članom 32. Ustava u vezi sa pravom na delotvorno pravno sredstvo zagaranovanim članom 13. EKLJP.
66. Podnosilac zahteva takođe navodi: “*Komisija je morala da zasnuje svoje odluke na Zakonu o rudnicima i mineralima kako u trenutku izdavanja licence, tako i pri njenoj suspenziji, a ne na odlukama Vlade*”.
67. Sud podseća na to da podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [ARJ. br. 29/2021] Vrhovnog suda od 29. aprila 2021. godine, a ne ustavnost odluke [02/46] Vlade Republike Kosovo od 2. novembra 2011. godine.
68. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi i povredu člana 55. Ustava, ali ne obrazlaže niti objašnjava kako je, u okolnostima njegovog slučaja, ovo pravo moglo biti povređeno. Sud ponavlja da samo pominjanje navedenog člana, bez potkrepljivanja i obrazloženja, ne može pokrenuti slučaj za ocenu pred ovim Sudom.
69. Sud, takođe, ponavlja i naglašava svoj principijelni stav da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi činjeničnim ili pravnim greškama koje su navodno napravili redovni sudovi ili druge nadležne instance, prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u onoj meri u kojoj one mogu povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Zapravo, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj Ustavnog suda *KI129/19*, podnosilac zahteva: *Ramadan Koqinaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2019. godine, paragrafi 55; vidi takođe slučaj *KI40/17*, podnosilac zahteva: *Muharrem Bytyqi i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti iz 5 jula 2017. godine, stav 35).
70. Uloga Ustavnog suda je samo da osigura poštovanje prava zagaranovanih Ustavom (vidi slučaj Ustavnog suda *KI129/19*, gore citiran, stav 56 i slučaj Ustavnog suda *KI86/11*, podnosilac zahteva: *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine, stav 33).
71. Na osnovu napred navedenog, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio dokazima svoje navode o povredi prava zagaranovanih Ustavom zbog toga što argumenti koje je on predočio ni na koji način ne pokazuju da su mu redovni sudovi uskratili prava zagaranovana Ustavom, kako tvrdi podnosilac zahteva.
72. Sud na kraju takođe naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti dokazanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagaranovanih Ustavom (vidi predmet ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
73. Na osnovu svega napred navedenog, Sud utvrđuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim u skladu sa stavom 7. člana 113. Ustava i pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 13. oktobra 2022. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani